

Arrest

nr. 248 844 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 2 maart 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 juli 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, C.P.M.S.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 9 juni 1973 in Cali, departement Valle del Cauca, Colombia. U woonde uw ganse leven, tot uw vertrek uit Colombia, in verschillende wijken in uw geboortestad Cali. U oefende er doorheen uw leven verschillende jobs uit, zo was u onder andere actief in restaurants en rusthuizen. Uw laatste tewerkstelling betrof een schoonmaak job waarbij u thuis bij mensen ging schoonmaken. Dit deed u drie jaar lang, totdat u naar België vertrok. U heeft vijf volwassen kinderen, een zoon en vier dochters, die allen wonen in Robles, Valle del Cauca. U heeft tevens zes kleinkinderen, een zevende is onderweg. Met de vader van uw kinderen heeft u geen enkel contact meer. Een vijftiental jaar geleden overleed uw vader ten gevolge van maagkanker. Uw moeder verblijft op dit ogenblik in Cali, ze is huisvrouw. Daarnaast heeft u vijf zussen en twee broers, waarvan er twee overleden zijn. Met hen heeft u echter geen contact meer.

In 2010 besloten u, uw broer J.E.T.S.(...) en uw zus D.Y.M.S.(...) om jullie vrijwillig in te zetten voor de minderbedeelden en drugsverslaafden in jullie wijk. Uw zus werkte toen haar studies in de verpleegkunde af. Uw broer werkte in een schoonmaakbedrijf, maar kampte op dat ogenblik zelf met een verslavingsproblematiek met betrekking tot verdovende illegale middelen. U stelde hem voor om in het kader van zijn ontwenningproces dergelijk vrijwilligerswerk te verrichten en jullie besloten vervolgens om met z'n drieën hulp te bieden aan de minderbedeelden op straat in El Vergel, Cali. Jullie gingen om de één à twee maanden, wanneer jullie de mogelijkheid hadden, langs in winkels en supermarkten om daar levensmiddelen te vragen. Op die manier konden jullie de bedelaars verzorgingsproducten zoals zeep en tandpasta aanbieden. Ook maakten jullie sporadisch maaltijden klaar. Aanvankelijk verdeelden jullie deze zaken zelf aan een twintig- tot vijftwintigtal mensen. Jullie hadden verder nooit persoonlijk contact met de minderbedeelden, noch gaven jullie enige persoonlijke informatie over jullie zelf weg. Slechts een enkele man, J.(...), was op de hoogte van wie jullie net waren. Op 4 juni 2011 sprak J.(...) u aan. Hij vertelde u dat hij twee dagen eerder was benaderd door twee mannen in een witte wagen die hem vroegen wie er hem hielp en wie die hulp organiseerde. J.(...) vertelde hen dat hij dat niet wist. U was opgeschrikt en vertelde dit aan J.E.(...) en D.Y.(...), die tevens lichtjes ongerust werden. Jullie waren blijkbaar een doorn in het oog van drugsdealers die er niet van hielden dat jullie drugsverslaafden hielpen integreren in de maatschappij omdat ze dan geen drugs meer aan hen zouden kunnen verkopen. Jullie besloten echter om jullie hulpverlening verder te zetten.

Een aantal maanden later werd u opnieuw benaderd, ditmaal persoonlijk. Nadat u een dag hulp had geboden aan de minderbedeelden, stond u aan de halte te wachten om de bus weer naar huis te nemen. Er arriveerde een zwarte wagen met daarin twee mannen die u vroegen of u diegene was die alles organiseerde, waarop u bevestigend antwoordde. Zij vertelden u vervolgens dat u daarmee moest stoppen, dat het beter voor u zou zijn als u die activiteiten zou beëindigen. Ze reden weg en u bent langs een andere weg zo snel mogelijk naar huis gekeerd. Deze gebeurtenis maakte u, uw broer en uw zus angstig, maar jullie besloten door te gaan met het vrijwilligerswerk. Wat later kwam een man opnieuw melding maken dat hij benaderd was en er werd gevraagd naar jullie.

Op 4 maart 2012 stond u 's avonds buiten aan uw huis met uw broer, J.E.(...). Een buurvrouw riep uw broer bij haar en toen hij zich naar haar begaf, dook er een motor op met daarop twee mannen die schoten afvuurden en vervolgens weer wegreden. Uw broer werd fataal geraakt, hij overleed onderweg naar het ziekenhuis aan zijn verwondingen. Naar aanleiding van zijn dood onderbraken uw zus en u tijdelijk jullie hulpactiviteiten. Jullie zagen echter dat er steeds meer mensen op straat terechtkwamen, ook was een nicht ondertussen verslaafd geraakt aan drugs, waardoor jullie met z'n tweeën besloten om opnieuw de hulp op te nemen. Jullie kookten maaltijden, maar durfden die niet langer zelf tot bij de minderbedeelden te brengen. Voor de bedeling rekenden jullie op J.(...) en een paar van zijn vrienden.

Op 12 oktober 2015 was u aanwezig op een familiebijeenkomst naar aanleiding van de verjaardag van de man van een nicht. Jullie zaten buiten toen er twee mannen op een moto kwamen die in het rond begonnen te schieten. Uw zussen Jo.(...) en D.(...) werden geraakt. U raakte in paniek en liep weg, waarna u lichtjes geraakt werd door een auto. U kon echter vervolgens met deze auto meerijden naar de wijk van uw broer. Vervolgens besloot u langs te gaan in het ziekenhuis bij uw zus Jo.(...), waarvan u veronderstelde dat zij er het ergst aan toe was, maar u kreeg te horen dat zij aan de beterhand was. Onderweg naar het ziekenhuis waar D.Y.(...) was opgenomen, kreeg u te horen dat D.(...) inmiddels aan haar verwondingen bezweken was. Ze had de schietpartij niet overleefd. U besepte pas later dat ook u tijdens de schietpartij geraakt was door een schampschot, waardoor u een brandwonde had opgelopen aan uw rug. Na de dood van uw zus zette u zich nog een enkele laatste keer samen met enkele gemeenschapsvrouwen en J.(...) in om een maaltijd klaar te maken voor de minderbedeelden in

de buurt. Na die ene keer was u nooit op geen enkele manier nog verder betrokken bij de hulpverlening, het vrijwilligerswerk.

In 2015, later in het jaar waarin uw zus overleed, ontving uw moeder bij haar thuis een telefoontje met bedreigingen. U bevond zich op dat ogenblik in hetzelfde huis op de tweede verdieping en denkt dat het telefoontje in wezen voor u bedoeld was. U besloot daarop om El Vergel te verlaten en verhuisde naar de wijk Comuneros I in Cali. Op een avond werd u achtervolgd en gekruist door een wagen toen u onderweg was naar huis na een aankoop bij de bakker. Na uw verhuis in 2015, woonde u nog een drietal jaar in Comuneros I, om vervolgens te verhuizen naar de wijk El Retiro in Cali. Daar woonde u vervolgens tot uw vertrek uit Colombia.

Op 23 november 2019 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig naar Spanje, om vervolgens met de bus via Frankrijk naar België te reizen. U kwam aan in België op 28 november 2019. Vervolgens deed u op 3 december 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door criminelen uit het drugsmilieu, u vreest tevens voor de veiligheid van uw kinderen in Colombia.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de overlijdensakte van uw broer J.E.T.S.(...), de overlijdensakte van uw zus D.Y.M.S.(...) en een attest van psychologische begeleiding in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door personen gelinkt aan de georganiseerde misdaadbendes omwille van uw vrijwilligersinzet voor de minderbedeelden in Cali (CGVS, p. 28). Daarbij deed een dreigend telefoontje dat uw moeder in 2015 thuis bereikte, maar waarvan u veronderstelt dat het aan u gericht was, u beseffen dat u niet langer veilig was, wat voor u de directe aanleiding vormde om Colombia eind 2019 te verlaten (CGVS, p. 15, p. 26). Het CGVS dient echter vast te stellen dat u niet kan aantonen dat u ten gevolge van uw voormalig engagement en de daaraan gelinkt gebeurtenissen in de toekomst vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te vrezen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat het allerminst betwist dat uw broer, J.E.T.S.(...) en uw zus D.Y.M.S.(...) op de door u vooropgestelde data, respectievelijk 4 maart 2012 en 12 oktober 2015, zijn overleden. U brengt twee overlijdensaktes die betrekking hebben op de hierboven genoemde personen aan, hetgeen hun sterfdata zonder meer onderbouwt (zie documenten 3 & 4 in de groene farde van het administratief dossier). Het CGVS dient echter aan te stippen dat u aan de hand van deze documenten op geen enkele manier kan aantonen dat uw broer en uw zus op desbetreffende data op een gewelddadige manier om het leven werden gebracht. Uw broer, J.E.(...), zou voor jullie huis zijn neergeschoten door twee mannen op een motor, waarna hij overleed op weg naar het ziekenhuis (CGVS, p. 13-14, p. 21). Uw zus, D.Y.(...), zou volgens u zijn overleden ten gevolge van een schietpartij waarbij een familiebijeenkomst werd geïsoleerd (CGVS, p. 14, p. 23-25). Een doodsoorzaak wordt op de door u neergelegde overlijdensaktes echter nergens vermeld. De overlijdensaktes maken louter melding van hun overlijden. U kan aldus in wezen geen bewijs aanleveren waaruit blijkt dat J.E.(...) en D.Y.(...) het slachtoffer werden van moord, laat staan dat deze moorden, zoals u veronderstelt (CGVS, p. 13-14, p. 21, p. 27), het gevolg waren van een gerichte actie omwille van jullie engagement voor de minderbedeelden in jullie wijk. U kan tevens op geen enkele manier documenten voorleggen waaruit zou blijken dat uw zus D.Y.(...) nog in het ziekenhuis werd opgenomen, noch kan u documenten voorleggen die kunnen aantonen dat uw zus Jo.(...), die tevens geraakt werd tijdens de fatale schietpartij die D.Y.(...) het leven kostte, nadien gedurende een aantal dagen in het ziekenhuis diende

te blijven voor verzorging (CGVS, p. 25). Zodoende kan u uw asielmotieven enkel onderbouwen aan de hand van uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaringen waarbij immers toch kan worden opgemerkt dat ze gekenmerkt worden door een gebrek aan helderheid en consistentie, waardoor het CGVS twijfels kan plaatsen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven.

Om te beginnen mag het enigszins verbazen dat u niet in staat blijkt te zijn om consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot de gebeurtenissen ten gevolge van uw vrijwilligersinitiatief. Zo spreekt u consequent erg gedetailleerd over een eerste waarschuwing die J.(...), een goede kennis en tevens persoon die jullie via jullie bedeling verder hielpen, op 2 juni 2011 van twee mannen een witte wagen had gekregen en vervolgens aan u communiceerde op 4 juni 2011 (CGVS, p. 13, p. 17-18). U kan zonder enige twijfel over deze gebeurtenis vertellen. Vanuit die optiek is het merkwaardig dat u vervolgens, wanneer u gevraagd wordt naar meer recente gebeurtenissen waar u op een meer rechtstreekse manier bij betrokken was, deze moeilijk kan duiden. Na de waarschuwing van J.(...) zou u namelijk zelf nog een keer benaderd zijn geweest (CGVS, p. 13, p. 18), maar deze aangelegenheid kan u op geen enkele manier plaatsen in de tijd (CGVS, p. 19). Hoewel u duidelijk andere data kan oprakelen, blijkt u niet in staat te zijn om deze gebeurtenis waarbij u persoonlijk werd aangesproken, en die bijgevolg immers ingrijpender zou zijn, zelfs maar te kaderen binnen een jaartal (CGVS, p. 19). Ook legt u uiteenlopende verklaringen af wanneer er wordt gepeild naar de beëindiging van uw vrijwilligersactiviteiten. Initieel verklaart u dat u een allerlaatste keer werkte voor de maaltijdbedeling op 6 of 7 december in het jaar 2014 (CGVS, p. 22-23). Eerder had u nochtans verklaard dat u nog in 2015 actief was en maaltijden kookte voor de minderbedeelden (CGVS, p. 14, p. 17, p. 22). Het CGVS vraagt u vervolgens om bevestiging, waarop u stelt dat u zich heeft vergist. U kan zich echter niet herinneren wanneer u voor de laatste keer vrijwilligerswerk deed. Wat later verklaart u dat de data die u eerder vermeldde, 6 en 7 december, de data waren waarop uw zus en u voor het laatst met uw broer samenwerkten (CGVS, p. 23). Eerder kon u echter op geen enkele manier zeggen wanneer u voor het laatst voor zijn dood, vrijwilligerswerk deed samen met uw broer (CGVS, p. 20). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met deze merkwaardigheden, laat u het tweemaal na om een antwoord te geven op de vraag (CGVS, p. 19, p. 23), hetgeen niet bevorderlijk is voor uw algehele geloofwaardigheid. Gezien het vrijwilligerswerk aan de basis lag van uw problemen mag het verbazen dat u niet meer duiding kan geven wanneer er u vragen over gesteld worden.

Bovendien wordt vastgesteld dat u geen weet blijkt te hebben van organisaties in Cali die zich inzetten voor minderbedeelden, voor mensen op straat en waarbij men zich kan aansluiten voor vrijwilligerswerk (CGVS, p. 16-17). U heeft ook nooit overwogen om zelfs maar informatie in te winnen bij dergelijke organisaties, die u zouden kunnen hebben verder geholpen. Dit alles laat het CGVS toe om enige terughoudendheid te koesteren omtrent de ernst en uitgebreidheid van uw engagement en vrijwilligerswerk, en aldus de vermeende oorzaak van uw problemen en de reden waarom uw broer en zus werden gedood. Zoals hierboven reeds vermeld, kan u het motief van deze moorden louter op uw veronderstellingen baseren.

Wat er ook van zij, de gebeurtenissen die u aanhaalt dateren van het jaar 2015 en voordien. Daarna bent u nog ruim vier jaar in dezelfde stad blijven wonen, Cali (CGVS, p. 5-6, p. 14), zonder dat u er nog verdere noemenswaardige problemen heeft gekend. Het eenmalige telefoontje dat u als dreigtelefoontje bestempelt en het kruisen met een wagen toen u van de bakker kwam (CGVS, p. 14, p. 26-27), vormen twee eenmalige gebeurtenissen die onmogelijk beschouwd kunnen worden als voldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het telefoontje kwam aan bij uw moeder, u heeft de desbetreffende beller nooit zelf aan de lijn gehad en kan in wezen niet aannemelijk maken dat de oproep aan u gericht was (CGVS, p. 26). U geeft overigens zelf aan dat u niet met zekerheid kan zeggen of de personen dachten dat ze u aan de lijn hadden. Bovendien bleef het bij die ene oproep in 2015, nadien hoorde u nooit meer iets in die trant (CGVS, p. 26). U kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat het in deze ging om een serieuze bedreiging. Ook de 'achtervolging' waarover u spreekt (CGVS, p. 26-27), dateert van minstens anderhalf jaar voor uw vertrek en kan geenszins overtuigen als zijnde voldoende zwaarwichtig. Een wagen die wat trager gaat rijden en u vervolgens kruist, kan moeilijk beschouwd worden als een achtervolging, dan wel als een loutere verkeerssituatie in een stad. Het blijft overigens bij blote beweringen want u bent niet bij machte om ook maar een enkel betrouwbaar bewijsstuk neer te leggen dat deze verklaringen ondersteunt. Wat er ook van zij, de gegevens die u aanbrengt, de telefoonoproep en de wagen die u kruiste, - in zover het CGVS al zou meegaan in uw verklaringen, in casu quod non-, zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie

van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat het hier telkens om een éénmalig feit ging, zonder verdere gevolgen.

Zoals hierboven reeds beschreven, dateren uw problemen, die u rechtstreeks linkt aan hulpverlening die u bood aan de minderbedeelden in Cali (CGVS, p. 13-14, p. 28), al van geruime tijd voor uw vertrek uit Colombia. Uw broer kwam te overlijden in 2012 (CGVS, p. 21), uw zus liet het leven in 2015 (CGVS, p. 23) en in datzelfde jaar kwam het eenmalige telefoontje toe (CGVS, p. 26). Het treffen met de auto vond plaats toen u in de wijk Comuneros I woonde, wat betekent dat dit incident nog ruim anderhalf jaar voor uw vertrek moet hebben plaatsgevonden, aangezien u nadien nog verhuisde naar de wijk El Retiro en daar nog gedurende een anderhalf jaar woonde (CGVS, p. 5, p. 14, p. 26-27). Ondanks deze problemen bent u tot uw vertrek echter steeds in dezelfde stad, Cali, blijven wonen zonder dat u nog iets vernam van de eerdere daders. U bleef bovendien steeds aan het werk (CGVS, p. 6-7, p. 25). Dit alles getuigt niet bepaald van een gegronde vrees. Er is geen bovendien enkele indicatie dat men u tot op heden en in de toekomst nog zou willen viseren. Daarbij dient te worden aangestipt dat u sinds 2015 nooit meer actief bent geweest in de hulpverlening voor de minderbedeelden (CGVS, p. 17, p. 20, p. 25). Na de dood van uw zus droeg u nog slechts een enkele keer bij aan de maaltijdbedeling voor de mensen die leefden op straat. Sinds 2015 heeft u zich volledig gedistantieerd van dergelijke initiatieven (CGVS, p. 25). Er blijkt bijgevolg geen enkele reden meer te bestaan waarom men het nog op u gemunt zou hebben, aangezien de eerdere confrontaties volgens u het rechtstreekse gevolg waren van de desbetreffende sociale inzet.

Er dient bovendien te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen, de moord op uw broer en zus, de bedreiging die u zou hebben ontvangen, op geen enkel moment en op geen enkele manier tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend (CGVS, p. 27-28). Het feit dat u, noch een enkel iemand uit uw familie, bij de Colombiaanse autoriteiten gewag maakte van meerdere moorden, doet enigszins de wenkbrauwen fronsen. U diende geen klacht in bij de Colombiaanse politie, noch zocht u op enige andere wijze mogelijke hulp en/of bescherming. U kan warempel niet zeggen of er bij de schietpartij in 2015, die meerdere slachtoffers maakte, überhaupt politie of dergelijke is langsgelopen (CGVS, p. 27). Indien u dergelijke feiten niet aangeeft, kan er ook onmogelijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dat u aangeeft dat u zich nooit tot de autoriteiten wendde uit angst en dat het Colombiaanse parket en gerecht onder eenzelfde hoedje zou spelen met criminele groeperingen (CGVS, p. 27), kan u niet funderen. Dit kan bijgevolg geen afdoende verklaring vormen en biedt hiertoe aldus geen verschoning, het vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden kunnen of willen treffen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat wat u aanhaalt betreffende uw kinderen, namelijk de angst dat hen omwille van uw problemen iets zou overkomen, geenszins als gefundeerd kan worden beschouwd (CGVS, p. 28). Er is namelijk geen enkele reden om aan te nemen dat men uw kinderen zou willen viseren. Zoals hierboven reeds beschreven, kan u op geen enkele manier aannemelijk maken dat men het op u gemunt heeft en dat u een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd onder subsidiaire bescherming dient te koesteren. Aangezien uw vrees niet als gegronnd kan worden aanvaard, kan vanuit die optiek tevens de vrees ten aanzien van uw kinderen, die voortvloeit uit de uwe, niet overtuigen. Uw zoon en vier dochters zijn bovendien geen van allen ooit betrokken geweest bij de hulpverlening die u in Cali tot 2015 aanbood (CGVS, p. 28). Zij zijn tevens allen reeds volwassen, hebben reeds een eigen leven uitgebouwd in Robles, departement Valle del Cauca, waar het op dit ogenblik goed met hen gaat (CGVS, p. 7-8, p. 10).

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en uw identiteitskaart voor, dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw identiteit in wezen niet betwist. Met betrekking tot de overlijdensakte, die van uw broer J.E.T.S.(...) en uw zus D.Y.M.S.(...), merkt het CGVS zoals hierboven reeds aangehaald, op dat deze documenten louter het vaststellen van een overlijden meedelen, maar dat de omstandigheden waarin dit overlijden plaatsvond en de doodsoorzaak nergens worden aangegeven. Bijgevolg kan aan deze documenten slechts een beperkte bewijswaarde worden toegekend (zie supra). Als laatste legde u op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS op aangeven van uw advocaat een attest voor van het Rode Kruis d.d. 29/6/2020, waaruit blijkt dat u sinds 17/6/2020 in België in psychologische behandeling bent gegaan. Uw advocaat geeft aan dat het feit dat u in België psychologisch ondersteund wordt, er op wijst dat u zich allicht moeilijk datums kunt herinneren (CGVS, p.29). Wat betreft het attest dat u voorlegt, dient te worden vastgesteld dat het geen enkele vorm van inhoudelijke appreciatie bevat. Het document vermeldt louter en alleen het feit dat u een psychologische behandeling bent opgestart, het bevat geen enkele diagnose of dergelijke. Verder kan uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud afgeleid worden dat u over de nodige cognitieve vaardigheden beschikt om op zelfstandige wijze een relaas voor te brengen, eigen beweringen te staven, en gericht op vragen te antwoorden. Het attest is bijgevolg niet bij machte een ander licht te werpen op de door het CGVS genomen conclusie.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_

securitaire_20180607.pdf, en de *COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019*, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens een beoordelingsfout aan.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissing, gaat verzoekster in op de geloofwaardigheid van haar relaas en tracht zij de weigeringsmotieven te weerleggen.

Verder betoogt zij dat haar vrees, op basis van de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ dan wel ‘sociale groep’, valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, wijst verzoekster op de complexe, ernstige, volatiele en problematische veiligheidssituatie in Colombia. Zij argumenteert dat het geweld in Cali een hoog niveau bereikt, dat er een relatie is met de gewapende conflicten, dat het geweld de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slechts een beperkte capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen.

2.2. Aan het verzoekschrift worden geen stavingstukken gevoegd.

3. Aanvullende nota

3.1. Verweerder maakt op 6 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 27 juli 2020.

3.2. Verzoekster maakt op 14 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met een attest ter staving van haar vrijwilligersactiviteiten.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster vreest dat zij bij terugkeer naar Colombia zal worden gedood door criminelen uit het drugsmilieu omwille van haar vrijwilligersinzet voor de minderbedeelden in Cali. Zij verwijst naar de vermeende moorden op haar broer en zus in 2012 en 2015 en een dreigtelefoontje dat haar moeder in 2015 ontving. In 2019 verliet zij om deze redenen Colombia. Zij vreest tevens voor de veiligheid van haar kinderen in Colombia.

4.2. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten; rechtsplegingsdossier, aanvullende nota). Dienaangaande kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt.

De overlijdensaktes van verzoeksters broer J.E.T.S. en haar zus D.Y.M.S., maken melding van hun overlijden. Echter, de omstandigheden waarin deze overlijdens, respectievelijk op 4 maart 2012 en 12 oktober 2015, plaatsvonden noch de doodsoorzaak worden in deze overlijdensaktes aangegeven. Deze documenten tonen dan ook niet aan dat verzoeksters broer en zus op de desbetreffende data op een gewelddadige manier om het leven zijn gekomen, laat staan dat dit het gevolg was van een gerichte actie omwille van hun engagement voor de minderbedeelden in hun wijk. Bijgevolg tonen deze documenten enkel aan dat haar broer en zus reeds overleden zijn, niet meer, niet minder. In tegenstelling tot wat verzoekster meent, kunnen deze overlijdensaktes dan ook niet gelden als een begin van bewijs van

haar relaas. Verzoekster legt verder geen enkel stuk voor dat kan staven dat haar broer en zus het slachtoffer werden van een moord door georganiseerde misdaadbendes omwille van hun sociale inzet.

Wat betreft het attest van 8 oktober 2020 ter staving van verzoeksters vrijwilligerswerk, blijkt enkel dat verzoekster taken uitvoerde in de sociale sector in het kader van re-integratie van mensen die op straat wonen. Verdere concrete informatie over het karakter van haar activiteiten of de duur ervan wordt niet vermeld. De beweerde uitgebreidheid van verzoeksters engagement en vrijwilligerswerk kan hieruit dan ook niet blijken. Verder is het opmerkelijk dat verzoekster, die reeds in 2015 is gestopt met haar vrijwilligerswerk, ter staving van deze activiteiten een attest voorlegt dat is opgesteld op 8 oktober 2020, nota bene nadat de bestreden beslissing werd genomen. Dit document vertoont dan ook een louter gesolliciteerd karakter en is duidelijk opgesteld op vraag van verzoekster. Bovendien kan uit dit attest niet blijken dat haar vrijwilligerswerk en engagement aan de oorzaak liggen van haar beweerde problemen en de reden waarom haar broer en zus werden gedood.

Voor wat betreft de overige door verzoekster neergelegde documenten verwijst de Raad naar de motivering hierover in de bestreden beslissing:

“Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en uw identiteitskaart voor, dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw identiteit in wezen niet betwist. (...) Als laatste legde u op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS op aangeven van uw advocaat een attest voor van het Rode Kruis d.d. 29/6/2020, waaruit blijkt dat u sinds 17/6/2020 in België in psychologische behandeling bent gegaan. Uw advocaat geeft aan dat het feit dat u in België psychologisch ondersteund wordt, er op wijst dat u zich allicht moeilijk datums kunt herinneren (CGVS, p.29). Wat betreft het attest dat u voorlegt, dient te worden vastgesteld dat het geen enkele vorm van inhoudelijke appreciatie bevat. Het document vermeldt louter en alleen het feit dat u een psychologische behandeling bent opgestart, het bevat geen enkele diagnose of dergelijke. Verder kan uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud afgeleid worden dat u over de nodige cognitieve vaardigheden beschikt om op zelfstandige wijze een relaas voor te brengen, eigen beweringen te staven, en gericht op vragen te antwoorden. Het attest is bijgevolg niet bij machte een ander licht te werpen op de door het CGVS genomen conclusie.”

De Raad stelt vast dat verzoekster deze beoordeling niet betwist.

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster hier niet in slaagt en er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen.

4.4. Vooreerst blijkt verzoekster niet in staat om heldere en consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot de gebeurtenissen ten gevolge van haar engagement als vrijwilliger. Zo spreekt zij consequent erg gedetailleerd over een eerste waarschuwing die J., een goede kennis en tevens persoon die zij via hun bedeling verder hielpen, op 2 juni 2011 van twee mannen in een witte wagen had gekregen en vervolgens aan verzoekster communiceerde op 4 juni 2011 (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 juli 2020, p. 13, 17-18). Een volgende waarschuwing, waarbij zij zelf werd benaderd, kan verzoekster echter op geen enkele manier duiden in de tijd. Hoewel verzoekster duidelijk andere data kan oprakelen, blijkt zij niet in staat te zijn om deze gebeurtenis waarbij zij persoonlijk werd aangesproken, en die bijgevolg immers ingrijpender zou zijn, zelfs maar te kaderen binnen een jaartal (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 juli 2020, p. 13, 19).

Ook legt verzoekster uiteenlopende verklaringen af wanneer er wordt gepeild naar de beëindiging van haar vrijwilligersactiviteiten. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden: *“Initieel verklaart u dat u een allerlaatste keer werkte voor de maaltijdbedeling op 6 of 7 december in het jaar 2014 (CGVS, p. 22-23). Eerder had u nochtans verklaard dat u nog in 2015 actief was en maaltijden kookte voor de minderbedeelden (CGVS, p. 14, p. 17, p. 22). Het CGVS vraagt u vervolgens om bevestiging, waarop u stelt dat u zich heeft vergist. U kan zich echter niet herinneren wanneer u voor de laatste keer vrijwilligerswerk deed. Wat later verklaart u dat de data die u eerder vermeldde, 6 en 7 december, de data waren waarop uw zus en u voor het laatst met uw broer samenwerkten (CGVS, p. 23). Eerder kon*

u echter op geen enkele manier zeggen wanneer u voor het laatst voor zijn dood, vrijwilligerswerk deed samen met uw broer (CGVS, p. 20). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met deze merkwaardigheden, laat u het tweemaal na om een antwoord te geven op de vraag (CGVS, p. 19, p. 23), hetgeen niet bevorderlijk is voor uw algehele geloofwaardigheid. Gezien het vrijwilligerswerk aan de basis lag van uw problemen mag het verbazen dat u niet meer duiding kan geven wanneer er u vragen over gesteld worden.”

Door louter te wijzen op een aantal toelichtingen die zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wist mee te delen, brengt zij geen concrete elementen bij die bovenstaande vastgestelde onduidelijkheden en inconsistenties in haar verklaringen, die overigens geen betrekking hebben op details, maar op de kern van haar relaas, kunnen ontkrachten of weerleggen. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen en gebeurtenissen in verzoeksters leven waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat is deze in de tijd te duiden en hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift verder opwerpt dat zij soms in de war is en de chronologie door elkaar haalt en meent dat dit niet voldoende is om geen geloof te hechten aan haar vrijwilligerswerk, slaagt zij er niet in de Raad te overtuigen. Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij bij machte is om een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat zij coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten. Daargelaten verzoeksters blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat zij dermate in de war was en haar mentale gezondheidstoestand haar zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad herinnert eraan dat het neergelegde attest van het Rode Kruis enkel aangeeft dat verzoekster in België een psychologische behandeling is opgestart. Dit attest bevat echter geen enkele diagnose noch kan hieruit blijken dat verzoeksters cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast zodat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS en ook niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster was immers in staat om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zij kon eveneens over bepaalde zaken omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven. Verzoekster maakte ook nergens melding van enige verwardheid waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Uit niets blijkt noch toont verzoekster aan dat haar voorgehouden mentale gezondheidstoestand haar ervan zou hebben weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties.

Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoekster geen weet blijkt te hebben van organisaties in Cali die zich inzetten voor minderbedeelden, voor mensen op straat en waarbij men zich kan aansluiten voor vrijwilligerswerk. Verzoekster heeft ook nooit overwogen om zelfs maar informatie in te winnen bij dergelijke organisaties, die haar zouden hebben kunnen verdergeholpen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 juli 2020, p. 16-17). Dat zij zich jarenlang heeft ingezet voor bedelaars en daklozen, maar nooit de moeite genomen heeft om zich te informeren naar organisaties die zich specifiek voor die doelen inzetten, acht de Raad niet aannemelijk. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt enige terughoudendheid te koesteren omtrent de ernst en uitgebreidheid van verzoeksters engagement en vrijwilligerswerk, en aldus de vermeende oorzaak van haar problemen en de reden waarom haar broer en zus werden gedood. Zoals reeds uiteengezet laat het voorgelegde attest van 8 oktober 2020 niet toe hierover anders beslissen.

4.5. Daarbij komt nog dat verzoekster zich met betrekking tot de verklaarde problemen, met name de moord op haar broer en zus, en de bedreiging die zij zou hebben ontvangen, nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 juli 2020, p. 27-28).

In dit verband wijst de Raad erop dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle nationale middelen op redelijke wijze dienen te zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bescherming tegen actoren van vervolging kan volgens artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet alleen worden geboden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van

internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of kan worden veroorzaakt door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (cf. EASO, *“Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis”*, december 2016, p. 59, 63 en 68; UNHCR *guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 27).

Verzoekster stelt dat zij geen bescherming kan krijgen en citeert uit de UNHCR Eligibility Guidelines. Uit dit citaat blijkt onder meer dat er een algemeen wantrouwen heerst bij de Colombianen ten opzichte van de autoriteiten. Dit wantrouwen vloeit voort uit vermeende banden tussen overheidsfunctionarissen enerzijds en paramilitaire groepen en gewapende groepen anderzijds, maar ook omdat slachtoffers die incidenten hebben gemeld ofwel geen actie hebben gezien met betrekking tot hun zaak, ofwel te maken hebben gekregen met represailles.

Met dit betoog toont verzoekster evenwel niet aan dat in Colombia geen redelijke maatregelen worden genomen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade of dat er in dat land geen werkend rechtssysteem zou zijn. Uit diezelfde informatie blijkt immers ook dat de regering aanzienlijke inspanningen heeft geleverd om de bescherming van slachtoffers tegen niet-overheidsactoren, zoals gewapende groepen en linkse guerrillagroepen, te verbeteren (UNHCR Eligibility Guidelines van september 2015, p. 17). Zo heeft Colombia wetten die uitgebreide steunmaatregelen voorschrijven voor slachtoffers van het gewapend conflict, intern ontheemden en mensen die het land zijn ontvlucht als gevolg van het conflict, inclusief maatregelen voor humanitaire hulp en bijstand, compensatie en teruggave van eigendom (COI Focus 27 juli 2020, p. 39 e.v).

Dit neemt niet weg dat in sommige gevallen het vermogen van de regering om effectieve bescherming te bieden zeer beperkt is, vanwege een gebrek aan aanwezigheid en capaciteit, en soms vanwege corruptie en medeplichtigheid door lokale en regionale autoriteiten, bijvoorbeeld in gebieden waar sprake is van een sterke aanwezigheid van gewapende groepen en/of guerrillagroepen of die zijn getroffen door een gewapend conflict.

Voor zover uit de beschikbare landeninformatie kan blijken dat overheidsbescherming in Colombia niet in alle gevallen beschikbaar en/of doeltreffend is, kan evenwel ook niet worden besloten dat Colombia moet worden beschouwd als een staat waar overheidsbescherming tegen georganiseerde misdadengroepen en andere niet-overheidsactoren van vervolging of ernstige schade, totaal afwezig zou zijn.

Gelet op de beschikbare objectieve landeninformatie besluit de Raad dan ook dat in het licht van de algemene omstandigheden in Colombia de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van overheidsbescherming te weerleggen, in beginsel laag moet worden gezet. Bij de beoordeling van de beschikbaarheid van overheidsbescherming moet verder rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van de zaak.

Het is tegen deze maatstaf dat verzoekster aldus aannemelijk moet maken dat zij alle, in haar individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is. In dit verband moet worden herhaald dat de bescherming door de overheid doeltreffend moet zijn; dit betekent evenwel niet dat ze absoluut moet zijn of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om

burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Wat de situatie in verzoeksters regio van herkomst, met name de grootstad Cali, specifiek betreft, betwist de Raad niet dat deze stad één van de gewelddadigste in Colombia is, maar blijkt verder uit de COI Focus van 27 juli 2020 alvast niet dat er sprake is van een gewapend conflict of dat deze stad behoort tot één van de conflictgerelateerde gebieden in Colombia. Evenmin blijkt dat de gewapende groeperingen die daar aanwezig zijn er een effectieve controle uitoefenen noch dat de Colombiaanse staat en ordediensten daar niet of slechts beperkt aanwezig zijn.

Niettemin heeft verzoekster noch iemand anders van haar familie ooit bij de Colombiaanse overheden gewag gemaakt van meerdere moorden. Verzoekster diende geen klacht in bij de Colombiaanse politie, noch zocht zij op enige andere wijze mogelijke hulp en/of bescherming. Het is in dit kader ook weinig ernstig dat verzoekster zelfs niet kan zeggen of er bij de schietpartij in 2015, die meerdere slachtoffers maakte in haar familie, politie of dergelijke is langsgekomen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 juli 2020, p. 27). Indien verzoekster dergelijke feiten niet aangeeft, kan er ook onmogelijk worden verwacht dat de overheden daadwerkelijk optreden.

Dat verzoekster zich nooit tot de autoriteiten heeft gewend uit angst en omdat het Colombiaanse parket en gerecht onder één hoedje zouden spelen met criminele groeperingen, biedt hiertoe geen versoepeling. Het doel van een klacht bij de politie is immers het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Door zonder meer deels te verwijzen naar de landeninformatie over Colombia waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, slaagt verzoekster er niet op de minste wijze in concrete elementen aan te brengen die het vermoeden van overheidsbescherming weerleggen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is bescherming te zoeken bij de autoriteiten en dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om haar bescherming te verlenen. Verzoekster toont niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft.

Door geen enkele poging te doen om hulp of bescherming te verkrijgen in Colombia, blijft verzoekster niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om naar de autoriteiten te stappen en overheidsbescherming te verkrijgen, maar wordt hierdoor tevens de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vrees ondermijnd.

4.6. Naast de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster aangevoerde problemen ten gevolge van haar voormalig engagement, wijst de Raad er bovendien op dat de gebeurtenissen die zij aanhaalt dateren van 2015 en eerder. Daarna is verzoekster nog ruim vier jaar in dezelfde stad blijven wonen, namelijk Cali (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 juli 2020, p. 5-6, 14), zonder dat zij, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt overwogen, er nog verdere noemenswaardige problemen heeft gekend: *“Het eenmalige telefoontje dat u als dreigtelefoontje bestempelt en het kruisen met een wagen toen u van de bakker kwam (CGVS, p. 14, p. 26-27), vormen twee eenmalige gebeurtenissen die onmogelijk beschouwd kunnen worden als voldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het telefoontje kwam aan bij uw moeder, u heeft de desbetreffende beller nooit zelf aan de lijn gehad en kan in wezen niet aannemelijk maken dat de oproep aan u gericht was (CGVS, p. 26). U geeft overigens zelf aan dat u niet met zekerheid kan zeggen of de personen dachten dat ze u aan de lijn hadden. Bovendien bleef het bij die ene oproep in 2015, nadien hoorde u nooit meer iets in die trant (CGVS, p. 26). U kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat het in deze ging om een serieuze bedreiging. Ook de ‘achtervolging’ waarover u spreekt (CGVS, p. 26-27), dateert van minstens anderhalf jaar voor uw vertrek en kan geenszins overtuigen als zijnde voldoende zwaarwichtig. Een wagen die wat trager gaat rijden en u vervolgens kruist, kan moeilijk beschouwd worden als een achtervolging, dan wel als een loutere verkeerssituatie in een stad. Het blijft overigens bij blote beweringen want u bent niet bij machte om ook maar een enkel betrouwbaar bewijsstuk neer te leggen dat deze verklaringen ondersteunt. Wat er ook van zij, de gegevens die u aanbrengt, de telefoonoproep en de wagen die u kruiste, - in zover het CGVS al zou meegaan in uw verklaringen, in casu quod non-, zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat het hier telkens om een éénmalig feit ging, zonder verdere gevolgen.”*

Zoals hierboven reeds beschreven, dateren verzoeksters problemen, die zij rechtstreeks linkt aan hulpverlening die zij bood aan de minderbedeelden in Cali, al van geruime tijd voor haar vertrek uit Colombia. Haar broer kwam te overlijden in 2012, haar zus liet het leven in 2015 en in datzelfde jaar kwam het eenmalige dreigtelefoontje toe (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 juli 2020, p. 26). Het treffen met de auto vond plaats toen verzoekster in de wijk Comuneros I woonde, wat betekent dat dit incident nog ruim anderhalf jaar voor haar vertrek moet hebben plaatsgevonden, aangezien zij nadien nog verhuisde naar de wijk El Retiro en daar nog gedurende een anderhalf jaar woonde (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 juli 2020, p. 5, 14, 26-27). Ondanks de beweerde problemen is verzoekster tot haar vertrek echter steeds in dezelfde stad, Cali, blijven wonen zonder dat zij nog iets vernam van de eerdere daders. Verzoekster bleef bovendien steeds aan het werk (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 juli 2020, p. 6-7, 25). Dit alles getuigt niet van een actuele en gegronde vrees. Er is bovendien geen enkele indicatie dat men verzoekster tot op heden en in de toekomst nog zou willen viseren. Daarbij stipt de Raad samen met de commissaris-generaal aan dat verzoekster sinds 2015 nooit meer actief is geweest in de hulpverlening voor de minderbedeelden (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 juli 2020, p. 17, 20, 25). Na de dood van haar zus droeg zij nog slechts een enkele keer bij aan de maaltijdbedeling voor de mensen die op straat leefden. Sinds 2015 heeft zij zich volledig gedistantieerd van dergelijke initiatieven (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 juli 2020, p. 25). Er blijkt bijgevolg geen enkele reden meer te bestaan waarom men het nog op verzoekster zou hebben gemunt, aangezien de eerdere confrontaties volgens haar het rechtstreekse gevolg zouden zijn geweest van de desbetreffende sociale inzet.

De Raad stelt vast dat verzoekster door te verwijzen naar de beweerde moord op haar broer en zus om het actueel karakter van haar vrees te onderstrepen, in wezen blijft steken in het louter volharden in en herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster er dan ook niet in slaagt voorgaande overwegingen te ontkrachten.

4.7. Wat betreft de aangehaalde vrees ten opzichte van haar kinderen, verwijst de Raad naar de volgende pertinente overwegingen en vaststellingen van de bestreden beslissing, die door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten:

“Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat wat u aanhaalt betreffende uw kinderen, namelijk de angst dat hen omwille van uw problemen iets zou overkomen, geenszins als gefundeerd kan worden beschouwd (CGVS, p. 28). Er is namelijk geen enkele reden om aan te nemen dat men uw kinderen zou willen viseren. Zoals hierboven reeds beschreven, kan u op geen enkele manier aannemelijk maken dat men het op u gemunt heeft en dat u een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd onder subsidiaire bescherming dient te koesteren. Aangezien uw vrees niet als gegrond kan worden aanvaard, kan vanuit die optiek tevens de vrees ten aanzien van uw kinderen, die voortvloeit uit de uwe, niet overtuigen. Uw zoon en vier dochters zijn bovendien geen van allen ooit betrokken geweest bij de hulpverlening die u in Cali tot 2015 aanbood (CGVS, p. 28). Zij zijn tevens allen reeds volwassen, hebben reeds een eigen leven uitgebouwd in Robles, departement Valle del Cauca, waar het op dit ogenblik goed met hen gaat (CGVS, p. 7-8, p. 10).”

4.8. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de talrijke inconsistente, uiteenlopende en weinig specifieke verklaringen omtrent kernelementen in het relaas, maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtredenen en het vluchtrelaas, minstens aan de ernst en actualiteit ervan.

De documenten die verzoekster heeft voorgelegd ter staving van haar beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen, rekening houdend met de landeninformatie, en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster er niet in slaagt de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken.

Er is dan ook geen reden om verder te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van

de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters betoog dat haar vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen heeft te kampen met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Rekening houdend met de verklaringen van verzoekster over haar herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in Cali, de hoofdstad van het departement Valle de Cauca, worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift slechts naar informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing maar brengt hiermee geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES